

KONINKRIJK BELGIE.
-----ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, de 6e mei 1985 door de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Gezin, Sport en Toerisme van de Duitstalige Gemeenschap, verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "zur Regelung, für die Deutschsprachige Gemeinschaft, der Zulassung der Familien- und Seniorenhilfedienste, der Bewilligung von Zuschüssen an diese Dienste und des Beitrags des Hilfeleistungsempfängers", heeft de 25e september 1985 het volgend advies gegeven :

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Het ontwerp beoogt de vervanging, voor de Duitstalige Gemeenschap, van het koninklijk besluit van 16 oktober 1975 tot regeling, voor het Waalse Gewest, van de erkenning van de diensten voor gezins- en bejaardenhulp en van de toekenning van subsidies aan deze diensten.

Het koninklijk besluit van 16 oktober 1975 was blijkbaar een toepassing van artikel 2, 4°, van de wet van 1 augustus 1974 tot oprichting van gewestelijke instellingen in voorbereiding van de toepassing van artikel 107quater van de Grondwet, luidens welke bepaling een verschillende gewestelijke regeling geheel of ten dele verantwoord was inzake "het gezins- en demografisch beleid".

Artikel 5, § 1, II, 1, 4° en 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen heeft "het gezinsbeleid, met inbegrip van alle vormen van hulp en bijstand aan gezinnen en kinderen", "het beleid inzake mindervaliden" en "het bejaardenbeleid" gerangschikt in de persoonsgebonden aangelegenheden in de zin van artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet, met het gevolg dat overeenkomstig artikel 4, § 2, van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap thans de organen van de laatstgenoemde Gemeenschap binnen de grenzen van hun territoriale bevoegdheid ter zake bevoegd zijn.

2. De ontworpen regeling, die inhoudelijk overigens een vrij groot parallellisme vertoont met het koninklijk besluit waarvan ze de vervanging beoogt, verschilt van die rege-

.../...

ling o.m. op dit belangrijk punt dat ze bij decreet zal worden ingevoerd. Dit zal haar ongetwijfeld een steviger juridische grondslag verlenen, maar ook meebrengen dat voor iedere wijziging ervan - althans voor zover het niet een aan gelegenheid betreft waarvoor aan de Executieve wijzigingsbevoegdheid wordt verleend - een decreet nodig zal zijn.

3. De indelingen van het ontwerp moeten worden aangeduid als Hoofdstuk I, Hoofdstuk II, enz., en niet zonder meer als I, II, enz.

Deelt men een artikel in paragrafen in, dan moet paragraaf 1 aanvangen met het begin van het artikel, zonder dat daaraan een inleidende zin voorafgaat. Men make van een dergelijke indeling echter enkel gebruik wanneer de leesbaarheid van de tekst er aanmerkelijk door kan worden verbeterd (bv. niet in de artikelen 8 en 15 van het ontwerp).

Opsommingen die volgen op een inleidende zin duiden men aan met 1°, 2°, enz. (en niet met a), b), enz., zoals bv. in artikel 13 gebeurt), indelingen die dan wel op hun beurt verder kunnen worden onderverdeeld in a), b), enz.

BIJZONDERE OPMERKINGEN.

Indieningsbesluit.

Het ontwerp-decreet moet worden opgenomen in een indieningsbesluit, dat als volgt kan worden geredigeerd :

.../...

"De Executieve van de Duitstalige Gemeenschap,

Op de voordracht van de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Gezin, Sport en Toerisme,

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Gezin, Sport en Toerisme wordt gelast, in haar naam, bij de Raad van de Duitstalige Gemeenschap het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt :".

Het indieningsbesluit moet uiteraard ook worden gedagtekend en door de daartoe bevoegde leden van de Executieve worden ondertekend.

Artikel 3.

1. De Raad van State gaat ervan uit dat in 1° de gezinnen, de alleenstaanden, de bejaarden en de zwaar gehandicapten als vier aparte en naast elkaar staande categorieën worden bedoeld, m.a.w. dat hulp aan alleenstaanden niet aan de bijkomende voorwaarde onderworpen is dat het om bejaarden of zwaar gehandicapten moet gaan, ook al betreft het vier categorieën die mekaar gedeeltelijk kunnen overlappen en derhalve onder het oogpunt van de logica een andere formulering wenselijk zou zijn.

.../...

2. In 3° is sprake van de statuten van gezinshelper en bejaardenhelper goedgekeurd door de Executieve van de Duitstalige Gemeenschap. De term "goedgekeurd" werd overgenomen uit de ministeriële besluiten van 6 april 1967 waarbij de thans geldende statuten van gezinshelper en bejaardenhelper werden "goedgekeurd", regelingen die krachtens artikel 20 van het ontwerp bij overgangsmaatregel in stand worden gehouden. In werkelijkheid hadden de genoemde ministeriële besluiten niet de goedkeuring tot voorwerp van statuten die per definitie door een andere instantie dan de betrokken Minister zouden zijn vastgesteld, maar wel de vaststelling zelf van die statuten.

Men spreke derhalve in 3° van "statuten ... vastgesteld door de Executieve".

3. De Raad van State verstaat het voorschrift van 4° zó dat een dienst, per 1500 door zijn helpers of helpers gepresteerde uren, moet beschikken over een maatschappelijk assistent (of assistente) of een gegradueerde sociale verpleger (of verpleegster) die ten minste halftijdse prestaties levert (en niet alleen maar deeltijdse prestaties, zoals het in de Nederlandse vertaling luidt) en dat die regel zowel voor de gegradueerde sociale verpleger als voor de maatschappelijke assistent geldt, wat een redactionele verbetering van de Duitse tekst vergt.

.../...

4. Zoals 4° nu luidt, legt het de verplichting op één bezoek per jaar aan de bejaarden te brengen en twee bezoeken per jaar aan de gezinnen. A contrario zou daaruit moeten worden afgeleid, dat de verplichting om de betrokkene een- of tweemaal per jaar te bezoeken niet geldt voor alleenstaanden die niet bejaard zijn, en dus onder meer ook niet voor alleenstaande gehandicapten. Bovendien zou dan ook nog de vraag rijzen van welke leeftijd af iemand, voor de toepassing van die bepaling, als een bejaarde te beschouwen is.

5. Bij 6° rijst de vraag wat onder "afdelingen van de diensten" moet worden verstaan.

6. Luidens 7° kan de Executieve "behoeftecriteria vaststellen waaraan de diensten zullen onderworpen zijn". Volgens inlichtingen ingewonnen bij de diensten van de Executieve, wordt eigenlijk bedoeld dat de Executieve criteria van behoefte zal kunnen vaststellen waaraan de beneficianten zullen moeten voldoen, opdat de hulpverlening voor subsidiëring in aanmerking zou kunnen worden genomen.

De redactie van 7° geeft die bedoeling slechts gebrekkig weer. Bovendien zou de draagwijdte van die bepaling in de memorie van toelichting moeten worden gepreciseerd.

Ten slotte rijst de vraag of het hier nog wel om een erkenningsvoorwaarde gaat en de besproken bepaling niet eerder thuishoort in het hoofdstuk betreffende de subsidies.

.../...

Artikel 4.

1. De voorwaarde vermeld in het eerste lid behelst een impliciete verwijzing naar regelingen vervat in twee koninklijke besluiten van 12 september 1978 betreffende respectievelijk de inrichting, in het Waalse Gewest, van de opleidingscentra voor gezinshelp(st)ers en de inrichting, in hetzelfde Gewest, van de opleidingscentra voor bejaardenhelp(st)ers.

Het zou meer in overeenstemming zijn met de hiërarchie der normen, en meteen aan de genoemde regelingen een steviger juridische grondslag verlenen, indien in het hier besproken voorschrift zou worden bepaald dat de gezinshelp(st)ers en de bejaardenhelp(st)ers houder moeten zijn van een bekwaamheidsattest afgeleverd onder bij de Executieve te bepalen voorwaarden. Ter wille van de rechtszekerheid zou het dan geraden zijn, door een aanvulling van de overgangsbepalingen van het laatste lid van artikel 20 van het ontwerp, de verdere gelding van de genoemde koninklijke besluiten van 12 september 1978 zeker te stellen.

2. De Raad van State vraagt zich af of de bepalingen van 1° en 3°, van het tweede lid, van artikel 4 wel aan de bedoelingen van de stellers van het ontwerp beantwoorden, in zoverre die bepalingen het genot van de daarin vervatte overgangsregelingen afhankelijk stellen, hetzij van een stage voltoerd "in een dienst erkend overeenkomstig de door dit decreet vastgestelde voorwaarden", hetzij van een tewerkstelling "ten minste sedert een jaar vanaf het in werking treden van dit decreet". De eis dat het om een stage of een tewerkstel-

.../...

ling gedurende een bepaalde tijd na de inwerkingtreding van het decreet moet gaan, zou immers tot gevolg hebben dat de prestaties van die help(st)ers na de inwerkingtreding van het decreet gedurende een zekere termijn helemaal niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen, daar waar het misschien enkel de bedoeling is zonder meer te eisen dat zij gedurende een bepaalde tijd stage hebben volbracht of gedurende een bepaalde tijd daadwerkelijk diensten ten bate van Duitstaligen hebben gepresteerd, ongeacht of zulks vóór of na de inwerkingtreding van het thans in voorbereiding zijnde decreet is gebeurd. Zal een dienst trouwens gemakkelijk bereid gevonden worden om help(st)ers een jaar lang in dienst te houden in omstandigheden die weliswaar de betrokkenen in staat zouden stellen hun kennis van het Duits te bewijzen maar die dienst, tijdens die periode, voor de prestaties van die personen geen recht op subsidies zouden opleveren ?

Mocht de hiervoren gesuggereerde interpretatie de juiste zijn, dan dient men in 1° te schrijven : "stage ... volbracht hebben respectievelijk in een erkende dienst voor gezins-hulp of in een erkende dienst voor bejaardenhulp" en in 3° de woorden "vanaf het in werking treden van dit decreet" te schrappen.

3. Bij 1° van het tweede lid kan men zich afvragen welke zin het heeft, inzake de duur van de stage die als voorwaarde wordt gesteld, een maximum te bepalen.

.../...

4. De bepalingen van 2° en 3°, a en b, van het tweede lid, hebben tot doel de houders van een attest van gezins- of bejaardenhelp(st)er afgegeven vóór de inwerking-treding van het decreet, gelijk te stellen met de houders van een dergelijk attest afgegeven overeenkomstig de voor-schriften van het decreet, voor zover zij het bewijs le-veren van de kennis van het Duits, hetzij doordat hun at-test in het Duits is gesteld, hetzij doordat een erkende dienst bevestigt dat zij in die dienst gedurende ten min-ste een jaar in het Duitse taalgebied ten behoeve van Duits-taligen tewerkgesteld zijn geweest. In 3°, c, is een analoge regeling vervat ten bate van houders van een in het buiten-land afgegeven brevet of getuigschrift, waaruit blijkt dat de betrokkene een theoretische en een praktische kennis heeft verworven die gelijkwaardig is aan die vereist van de help(st)ers bedoeld in 1° van het tweede lid, en zij boven-dien houder zijn van een inschrijvingsbewijs af te leveren door de Executieve volgens de door haar te bepalen voorwaarden.

Bij die bepalingen moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat, in zoverre het gaat om personen die afhangen van diensten die onderworpen zijn aan de wetgeving op het ge-bruik van de talen in bestuurszaken (bv. gezins- en bejaar-denhelp(st)ers in dienst van een openbaar centrum voor maat-schappelijk welzijn) (zie de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 en de artikelen 68 en 69 van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap), het ontwerp geen afbreuk kan doen aan de voorschriften van die wetten inzake de vereiste kennis van het Duits en de manier waarop het bewijs van die kennis moet worden geleverd, aangezien artikel 59ter van de Grondwet aan de Duitstalige Gemeenschap niet de bevoegdheid verleent om het gebruik van de talen te regelen en die Gemeenschap derhalve evenmin de bevoegdheid heeft om de terzake bestaande regelingen te wij-zigen. In concreto wil zulks zeggen, dat de personen onder-

.../...

worpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken hun kennis van het Duits zullen moeten bewijzen overeenkomstig de voorschriften van artikel 15 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966.

Dat de Duitstalige Gemeenschap niet bevoegd is om het gebruik van de talen te regelen, betekent echter niet dat zij aan personen die niet aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen zijn, niet de door die wetgeving aan personeelsleden van analoge diensten opgelegde - en voor het behoorlijk functioneren van dergelijke diensten onmisbaar geachte - taalkennis zou kunnen opleggen als erkennings- of subsidiëeringsvoorwaarde. Voor die gevallen hebben 2° en 3° van het tweede lid volle betekenis.

Het onderscheid dat in die bepalingen wordt gemaakt naargelang het attest van gezins- of bejaardenhelp(st)er vóór 13 februari 1975 werd afgegeven of erna, is wellicht ingegeven - de Raad van State kon daaromtrent geen zekerheid krijgen, maar de samenhang van de hier besproken bepalingen wijst daarop - door het feit dat het pas vanaf 13 februari 1975 is dat in het Duits gestelde attesten van gezins- en bejaardenhelp(st)ers werden afgegeven.

De in 3° opgenomen mogelijkheid om de vereiste kennis te bewijzen door de taal van het attest, maakt het echter overbodig de teksten te verzwaren met een bijkomend onderscheid in functie van de datum van het attest.

De redactie van 2° en 3° van het tweede lid, kan derhalve als volgt worden vereenvoudigd :

"Worden gelijkgesteld met die categorie :

...

2° voor zover zij het bewijs van de kennis van de Duitse taal leveren, hetzij door de taal waarin hun bekwaamheidsattest, brevet of getuigschrift is gesteld, hetzij door een attest afgegeven door een erkende dienst die ... (verder zoals in het ontwerp) ... :

.../...

- a) de gezinshelp(st)ers en de bejaardenhelp(st)ers die houder zijn van een bekwaamheidsattest afgegeven vóór de inwerking-treding van dit decreet;
- b) de gezinshelp(st)ers en de bejaardenhelp(st)ers die houder zijn van een brevet of getuigschrift afgeleverd in het buitenland ... (verder zoals in 3°, c, van het ontwerp)".

5. Bij 3° van het tweede lid rijst de vraag of het wel opportuun is dat, voor gezinshelp(st)ers en bejaardenhelp(st)ers die geen in het Duits gesteld bekwaamheidsattest, brevet of getuigschrift hebben, het de dienst is waarbij ze zijn tewerkgesteld - en die dienst alleen - die gerechtigd zou zijn om te bevestigen of de betrokkene al dan niet de Duitse taal kent.

6. Wat betreft de bepaling van 3°, c, van het tweede lid, gaat de Raad van State ervan uit dat het naar aanleiding van het afgeven van een inschrijvingsbewijs van gezinshelp(st)er of bejaardenhelp(st)er is dat de gelijkwaardigheid van de door de betrokkene verworven kennis zal worden nagegaan, en dat die gelijkwaardigheid het enige criterium is dat daarbij in aanmerking zal worden genomen. De tekst zou daar duidelijker moeten doen van blijken, onder meer door het wegwerken van de tegenstelling die wordt opgeroepen door het gebruik van het woord "bovendien".

Artikel 5.

1. Het volstaat, en is ook meer in overeenstemming met het gebruik, in het eerste lid van 1° te bepalen dat de erkenning door de Executieve wordt "verleend". Het recht om de erkenning te verlenen impliceert immers ook het recht om de erkenning te weigeren.

2. Het zou nauwkeuriger zijn, in het tweede lid van 1°, zonder meer te spreken van "de diensten die inzake gezins- en bejaardenhulp in hetzelfde gebied werkzaam zijn", vermits de werking van een dienst die om erkenning verzoekt zich niet noodzakelijk tot één gemeente zal beperken.

3. Het derde lid van 1° stelle men duidelijkheidshalve als volgt : "De beslissing van de Executieve wordt ...".

.../...

4. In 3° precisere men vanaf welke dag de termijn van vijftien dagen moet worden berekend. Uit de tekst zou ook moeten blijken dat wanneer een memorandum wordt ingediend, de Executieve verplicht is een nieuwe beslissing te nemen.

Artikel 6.

1. Het is overbodig, in het eerste lid, te bepalen dat de Executieve subsidies kan toekennen "overeenkomstig de bepalingen van artikel 2, eerste lid". Bovendien is het verkeerd het hulpwerkwoord "kunnen" te gebruiken, vermits voor zover aan de overige voorschriften is voldaan, de Executieve verplicht is de subsidie toe te kennen.

Men redigere het eerste lid derhalve als volgt :

"De Executieve kent aan de erkende diensten voor gezins- of voor bejaardenhulp subsidies toe binnen de perken van het jaarlijks door haar bepaalde maximum aantal subsidieerbare prestatie-uren".

2. Het ontwerp zou moeten bepalen volgens welke objectieve regelen de subsidies voor prestaties zullen worden verminderd, wanneer het door de Executieve bepaalde maximum aantal subsidieerbare prestatie-uren niet toelaat die uren tegen het volle bedrag te subsidiëren. Inspiratie voor een dergelijke regeling zou kunnen worden gevonden in artikel 8, § 1, van het hiervoren reeds vernoemde koninklijk besluit van 16 oktober 1975, luidens welke bepaling in geval van ontoereikendheid van de kredieten het bedrag van de betrokken subsidies evenredig wordt verminderd.

3. Ten einde alle hypothesen te dekken, schrijve men in 2° van het tweede lid : "... personeel ... in statutair verband..." in plaats van : "... personeel ... in vast dienstverband ...".

.../...

4. Het 3° van het tweede lid is onnauwkeurig waar er sprake is van "het barema vastgesteld door de Executieve", vermits de barema's als bijlage bij het ontwerp van decreet zijn gevoegd en bij artikel 15 aan de Executieve enkel delegatie wordt gegeven om die barema's aan te passen. Het ware derhalve juister te spreken van "de in bijlage bij dit decreet gevoegde barema's".

Artikel 7.

1. Paragraaf 2, eerste lid, bepaalt : "Het bedrag van de forfaitaire uursubsidie vastgesteld bij § 1 van dit artikel zal, vóór elk kalenderjaar, worden aangepast en hierbij zal, voor elke dienst, worden rekening gehouden met de anciënniteit van het personeel en de bijdrage van de beneficiant. Te dien einde zal naar de laatst nagekeken gegevens worden verwezen".

De draagwijdte van die bepaling is niet duidelijk.

De bedoelde aanpassingen kunnen uiteraard alleen maar worden berekend aan de hand van de gegevens van een verstreken periode. Doch het is wellicht de bedoeling dat aangepaste bedrag als grondslag te gebruiken voor het berekenen van het definitieve bedrag van de subsidies voor die periode, en alleen voor die periode. In die veronderstelling dient men echter te schrijven "voor elk kalenderjaar" in plaats van : "vóór elk kalenderjaar".

2. Welke ook de juiste interpretatie van paragraaf 2, eerste lid, moge zijn, de gelijke behandeling van de gesubsidieerde diensten vergt dat, voor ieder kalenderjaar, de aanpassing

van het bedrag van de subsidies voor alle diensten gebeurt aan de hand van de gegevens van een en hetzelfde jaar. De tekst zou best ook uitdrukkelijk bepalen dat het de Executieve is die de bedragen moet aanpassen.

3. Paragraaf 2, tweede lid, zou de precieze datum moeten vermelden die in aanmerking dient te worden genomen voor het bepalen van de anciënniteit van de personeelsleden.

Bovendien zouden de anciënniteitscategorieën nauwkeuriger moeten worden afgebakend.

Zo schrijve men :

"... help(st)ers die ten minste twee doch minder dan vier jaren dienst hebben;

... help(st)ers die ten minste vier doch minder dan zes jaren dienst hebben;

... ;

... help(st)ers die ten minste twaalf jaren dienst hebben".

Artikel 8.

1. Daar blijktens de bijlage bij het ontwerp het bedrag van de bijdrage die de beneficiant moet betalen reeds in functie van diens inkomen wordt bepaald, kan paragraaf 1 alleen maar zo worden verstaan dat in de gevallen waarin de hulpverstrekken- de dienst zich niet aan dat barema houdt, hij het recht op subsidie voor de aan die beneficiant geleverde hulp verliest.

.../...

Om alle dubbelzinnigheid te vermijden, stelle men dat de subsidie bedoeld in artikel 7 niet wordt toegekend "voor de prestaties waarvoor van de beneficiant niet de krachtens dit decreet verschuldigde bijdrage werd geëist".

2. Paragraaf 2 moet blijkbaar zó worden gelezen dat, wanneer een dienst voor gezins- of voor bejaardenhulp de bepalingen van artikel 3 niet naleeft, de Executieve het recht op subsidies kan schorsen, maar zij daarbij de voorschriften moet in acht nemen die door artikel 5 worden opgelegd voor de intrekking van de erkenning.

De vraag rijst hoe die sanctie te combineren valt met die van artikel 5, 2°, luidens welke bepaling de Executieve de erkenning kan intrekken van een dienst die de bij het decreet (en dus in hoofdzaak de bij artikel 3) gestelde voorwaarden niet meer vervult. Daar het in beide gevallen alleen maar om een faculteit gaat, zijn de twee bepalingen niet logisch onverenigbaar. Er zou echter op zijn minst moeten worden bepaald in welke gevallen de Executieve de ene sanctie kan (of moet ?) toepassen, en in welke gevallen de andere.

Ook zou met meer precisie moeten worden bepaald welke voorschriften van artikel 5 daarbij in acht te nemen zijn.

Dezelfde opmerkingen gelden ook voor het zesde lid van artikel 11.

.../...

Artikel 10.

In het eerste lid leze men "Androhung" in plaats van "Anordnung".

Wat met het vierde lid wordt bedoeld, is allesbehalve klaar. Wellicht gaat het om de stijging die het gemiddelde van de maandelijkse indexcijfers der consumptieprijzen van een bepaalde periode (het trimester waarvoor het voorschot wordt uitgekeerd ?) eventueel vertoont vergeleken bij het gemiddelde van de indexcijfers der kleinhandelsprijzen van een andere periode (het overeenstemmend trimester van het vorige jaar ?). De tekst zou op al die punten moeten worden verduidelijkt, wil hij bruikbaar worden.

Artikel 11.

Zoals het tweede lid nu geredigeerd is, wekt het de indruk dat het bedrag van de subsidies voor het inrichten van vervolmakingscursussen wel in dezelfde mate als het bedrag van de subsidies per prestatie-uur kan worden aangepast, maar dat zulks niet noodzakelijk hoeft te gebeuren.

Daar zulks wellicht niet de bedoeling is, stelle men het tweede lid beter als volgt :

"Het bedrag van de subsidie die per lesuur en per help(st)er wordt toegekend is gelijk aan het bedrag van de subsidie die voor de betrokken periode aan dezelfde dienst met toepassing van artikel 7 per prestatie-uur wordt toegekend".

Artikel 12.

Men redigere dit artikel beter als volgt :

"... over één kredietuur per week beschikken, en dit voor 48 weken per jaar; de subsidie voor die kredieturen bedraagt

.../...

292 F per uur en per help(st)er en wordt forfaitair aangepast zoals bepaald in artikel 7, §§ 2, 3 en 4".

Artikel 15.

Daar in paragraaf 1 niet de bedragen zelf van de bijdrage worden vermeld maar er alleen naar barema's wordt verwezen, spreke men in paragraaf 2 van "de in § 1 bedoelde bijdragen".

Artikel 16.

Als in het eerste lid onder de woorden "dezelfde maand" een kalendermaand moet worden verstaan, zijn de woorden "van het kalenderjaar" overbodig. In het tegenovergestelde geval, spreke men liever van "een periode van dertig dagen".

Artikelen 17 en 18.

Deze artikelen betreffen de wijze waarop de bij het ontwerp in bijlage gevoegde barema's moeten worden toegepast.

Zowel die barema's als de artikelen 17 en 18 doen diverse vragen rijzen.

Welk barema zal men moeten toepassen wanneer het gaat om een "gezin van bejaarden", het barema voor bejaarden of dat voor gezinnen? En gesteld dat het eerstgenoemde barema in dat geval van toepassing is, vanaf welke leeftijd moet men dan spreken van een gezin van bejaarden en hoeveel leden van het gezin moeten dan die leeftijd hebben bereikt?

Het ontwerp preciseert ook niet wat onder "gezin" en onder "huishouden" moet worden verstaan. Vallen bijvoorbeeld samenwonende bloed- of aanverwanten (twee zusters, twee nichten, twee schoonzusters) onder die begrippen en, zo ja, welke code is van toepassing als zij, bijvoorbeeld, met drieën zijn ?

Gesteld dat barema 1 toepasselijk is op bejaarde echtparen, dan zou het, in de gevallen waarin er ook nog andere personen ten laste zijn, voor de toepassing van dat barema geen verschil uitmaken of die personen ten laste zijn van een alleenstaande bejaarde dan wel ten laste van een bejaard echtpaar, wat wellicht niet de bedoeling is.

Een aantal van die moeilijkheden zou men uit de weg kunnen gaan door het begrip "huishouden" te weren en de barema's zó in te richten dat de tweede persoon van een huishouden als een persoon ten laste wordt beschouwd.

De juiste draagwijdte van artikel 17 is evenmin duidelijk. Zoals de bepaling geredigeerd is, doet ze in de eerste plaats denken - althans wanneer men ze confronteert met de barema's - aan de gevallen van hulpverlening aan een gezin of een alleenstaande die een zwaar gehandicapte ten laste heeft. Maar de zwaar gehandicapte - begrip dat, terloops gezegd, in het ontwerp nergens wordt gedefinieerd, al was het maar door een referentie - kan zelf ook het directe voorwerp van hulpverlening zijn (zie artikel 3 van het ontwerp), en dan rijst de vraag welk barema en welke code van dat barema toepasselijk zullen zijn, rekening houdend met het voorschrift van artikel 17. Het zou wellicht in overeenstemming met de bedoeling van de stellers van het ontwerp zijn, indien zou worden bepaald dat een zwaar gehandicapte (begrip dat in dezelfde bepaling of elders in het ont-

werp zou worden gedefinieerd) voor het bepalen van de bijdrage van de beneficiant als twee personen wordt geteld, zowel wanneer hij zelf het voorwerp is van de hulpverlening als wanneer hij ten laste is van een alleenstaande of een gezin waaraan hulp wordt verleend.

Ook wat betreft de inkomsten waarmee bij de toepassing van de barema's rekening moet worden gehouden, dient het ontwerp te worden gepreciseerd.

Hoewel uit de bijzondere regeling van artikel 18 kan worden afgeleid dat de inkomsten van één maand worden bedoeld, is het wenselijk dat voorschrift ook als algemene regel uitdrukkelijk in het ontwerp op te nemen.

Er dient ook te worden bepaald met welke inkomsten (alleen met de bedrijfsinkomsten en de vervangingsinkomens of ook nog met andere inkomsten, zoals bv. die uit onroerende goederen) rekening zal worden gehouden, en met welk bedrag van die inkomsten (het brutobedrag of het bedrag na aftrek van zekere lasten).

Er zou ook moeten worden bepaald in welke mate rekening zal worden gehouden met de inkomsten van de overige leden van het gezin, vooral wanneer in de barema's het begrip "huishouden" niet meer zou worden gehanteerd. In hetzelfde verband zou in de redactie van artikel 18 - waarvan de Nederlandse vertaling erg gebrekkig is - ook de hypothese moeten worden verwerkt van families die samengesteld zijn uit twee of meer "gezinnen", in welk geval het uiteraard alleen maar de inkomsten van de leden van de andere gezinnen zijn die slechts tot beloop van een derde in aanmerking zouden worden genomen.

.../...

Al de hiervoren opgeworpen vragen dienen, de ene in de barema's, de andere in uitdrukkelijke bepalingen van hoofdstuk IV van het ontwerp, een oplossing te vinden.

Artikel 19.

Het is juister te schrijven : "... 10 pct. van de met toepassing van de artikelen 15 en 16 gevraagde uurbijdrage ...".

Artikel 20.

1. Men vervange het eerste en het tweede lid door één enkel als volgt geredigeerd lid :

"Opgeheven worden, wat betreft de Duitstalige Gemeenschap :

- 1° het koninklijk besluit van 16 oktober 1975 tot regeling, voor het Waalse Gewest, van ... (zoals in het ontwerp) ..., gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 11 maart 1976, 13 mei en 2 juni 1977, 14 november 1978 en 11 februari 1981;
- 2° het ministerieel besluit van 27 mei 1977 betreffende de bijdrage van de beneficiant van de hulp".

Het ministerieel besluit van 3 januari 1979 moet niet worden vermeld, daar het een tijdelijk besluit betrof dat geen uitwerking meer heeft.

2. Het derde lid van artikel 20 is een overgangs bepaling en hoort derhalve eerder thuis in artikel 21, waarin het als eerste lid zou kunnen worden opgenomen.

.../...

Rekening houdend met de hiervoren bij artikel 4 gemaakte opmerking 1, zou men dat lid als volgt kunnen redigeren :

"Blijven bij overgangsmaatregel van kracht, wat betreft de Duitstalige Gemeenschap :

- 1° het koninklijk besluit van 12 september 1978 betreffende de inrichting, in het Waalse Gewest, van de opleidingscentra voor gezinshelp(st)ers;
- 2° het koninklijk besluit van 12 september 1978 betreffende de inrichting, in het Waalse Gewest, van de opleidingscentra voor bejaardenhelp(st)ers;
- 3° het ministerieel besluit van 6 april 1967 houdende goedkeuring van het statuut van gezinshelper;
- 4° het ministerieel besluit van 6 april 1967 houdende goedkeuring van het statuut van bejaardenhelper".

Artikel 21.

Men redigere het enige lid van artikel 21 (dat het tweede lid zou worden ingevolge het hiervoren gedane voorstel) als volgt :

"De erkende diensten voor gezins- of bejaardenhulp die op de dag van de inwerkingtreding van dit decreet in het Duitse taalgebied werkzaam zijn, worden geacht overeenkomstig dit decreet (niet : dit besluit) te zijn erkend".

Artikel 22.

De vraag kan worden gesteld of, gelet op de inhoud van het decreet, het mogelijk is dit op een andere datum dan op een eerste januari in werking te doen treden.

.../...

Indien aan het ontwerp terugwerkende kracht zou worden verleend, zou wel moeten worden nagegaan of er geen verkregen rechten door een overgangsbepaling veilig dienen te worden gesteld.

Is er geen reden om het ontwerp op een eerste januari in werking te doen treden, dan blijkt er ook geen reden te zijn om af te wijken van het gemeenrechtelijk voorschrift van artikel 48 van de wet van 31 december 1983, luidens hetwelk de decreten van de Duitstalige Gemeenschap verbindend zijn de tiende dag na die van hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, en dan kan het artikel worden geschrapt.

Bijlage.

Benevens de opmerkingen die bij de bespreking van de artikelen 17 en 18 in verband met de in bijlage opgenomen barema's werden geformuleerd, kan nog het volgende worden aange-stipt.

Men vervange telkens "Nutzniesser" door "Empfänger".

De tekst onder het barema voor bejaarden en alleenstaanden zou veel aan duidelijkheid winnen, indien men hem als volgt zou redigeren :

"1° Boven 25 frank en tot zij 70 frank bereikt, wordt de bijdrage met één frank verhoogd voor iedere bijkomende inkomstenschijf van 300 frank.

Boven 70 frank en tot zij 110 frank bereikt, wordt de bijdrage met één frank verhoogd voor iedere bijkomende inkomstenschijf van 200 frank.

.../...

Boven 110 frank en tot zij 300 frank bereikt, wordt de bijdrage met één frank verhoogd voor iedere bijkomende inkomstenschijf van 100 frank.

2° Voor elke persoon ten laste na de vierde, worden de inkomstenbedragen die gelden voor de toepassing van code 6 met 2.000 frank verhoogd".

De tekst onder het barema voor gezinnen verbeteren op een analoge wijze.

Onder de bijlage dienen dezelfde handtekeningen te worden geplaatst als onder het indieningsbesluit van het ontwerp, voorafgegaan door de formule : "Gezien om te worden gevoegd bij het decreet van ... tot regeling ... ".

De kamer was samengesteld uit

de Heren	:	P. VERMEULEN,	voorzitter,
		J. NIMMEGEERS,	staatsraden,
		W. DEROOVER,	
		F. DE KEMPENEER,	assessoren van de
		J. GIJSSELS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	:	F. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. E. HAESBROUCK,
adjunct-auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

P. VERMEULEN.